

אור הפרשה

י"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הר"ג דניאל זר שליט"א

כ"א טבת תשע"ט • גליון 46 • פרשת שמות

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
17:45	17:23	16:22	תל אביב
17:51	17:27	16:21	ירושלים
17:42	17:20	16:19	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש התיבה והמוסדות

אמונה של שלוה

האמונה נוסכת באדם שלוה וחיים בריאים ומאושרים

להרגיש את הזולת

אחד הכלים הרצויים ביותר בחיינו, משהו שאנו לא פוסקים מלהתפלל עליו ולייחל לו, הוא הזכות לזכות לסיוע צמוד של הקדוש ברוך הוא, לסייעתא דשמיא צמודה. לכל אחד מאיתנו יש משימות לבצע, מטרות להשיג, רצונות למימוש. אנו עובדים ופועלים להגיע אליהם, אך אנו יודעים היטב כי עם כל הכבוד למאמציו ופעולותינו, מה שקובע באמת את מידת ההצלחה - זה עד כמה אנו זוכים לסיוע שמימי שנותן לנו את ההצלחה בהגעה ליעדים, עד כמה סייעתא דשמיא תלווה אותנו.

השאלה שכולם עוסקים בה היא, איך זוכים לסייעתא דשמיא הזו. איך זוכים לסיוע צמוד ממרומים, איך מכוונים לכך שנחוש ונרגיש שה' איתנו, בכל פעולה, בכל מעשה, בכל דבר שאנו עושים. איך נזכה להגיע לכך שהקדוש ברוך הוא יהיה עימנו בכל פעולותינו, ובכך יבטיח את ההצלחה הנשאפת.

פרשת השבוע חושפת את הסוד, ומעניקה את התגלית. הפרשה מספרת על גלות בני ישראל במצרים, העבודות הקשה, השעבוד המכביד, גזירות פרעה האכזריות. משה רבינו היה פטור מכל אלה בהיותו בן לשבט לוי, ובכל זאת - בחר בהתנדבות מלאה לסייע לאחיו, להחזיק את ידיהם, להיות איתם בצרה. משה רבינו לא בא רק לסייע לאחיו במובן הפיזי, אלא הפסוק מצוין: 'יורא בסבלותם', ורש"י מדגיש שהכוונה היא ש'נתן עיניו ולבו להיות מיצר עליהם...'

מעבר לסיוע פיזי בנשיאת הבלוקים, ערבוב הטיט או העמדת מבני הפירמידה, זו השתתפות אמיתית וכנה בצער, הקדשת זמן ותשומת לב לתחושת הצרה בה נתונים בני ישראל, נשיאה בעול בתחושה הקשה שהם עוברים בארץ מצרים. משה רבינו הקדיש את עצמו לחוש את כאבם, להשתתף בצערם, להרגיש את צרתם!

יותר, חמותי מקללת אותי בכל יום, משפילה אותי ומבזה אותי ואת משפחתי. אמר לו הרבי, הברירה בידך, או להבליג ולחיות בטוב, או להגיב ולהרוס את החיים שלך ולהתגרש. אמר לו, אבל איך אפשר לשתוק על אמירות שכאלה? אמר לו הרבי אתן לך עצה, כשהיא מדברת תחשוב שאתה חולם, תשקע לעצמך בתוך חלום, כך תוכל להבליג בשקט. לאחר שבועיים אמרה לו חמותו: אתה צדיק! לא רק שלא ענית לי גם לא סיפרת לאשתך, לא סיפרת להורים שלך, אני רואה שהם מדברים איתי רגיל. אתה צדיק! אמר לה רק חלמתי חלום...

אמונה נותנת לאדם שלוה ונוגע. טבעו של אדם להיות שמח, הדאגות אוכלות את החיים של האדם, ואין דבר שנותן לאדם אריכות ימים בריאות ונחת כמו הבטחון בקב"ה, הוא לא מתעצבן ולא כועס, הוא יודע שזה רצון ה', וזה ניסיון מהשמים לבחון אותו ולגדל אותו.

שמעי בן גרא קלל את דוד המלך בפני כל הסנהדרין קללה נמרצת, ואבישי בן צרויה, שר צבאו של דוד רצה להרוג את שמעי משום מורד במלכות, אומר דוד המלך: השם אמר לו קלל! מהשמים מנסים אותי איך אני יגיב. זה דוד המלך! ובאותו רגע מכריזים בשמים, דוד המלך ע"ה רגל רביעי במרכבה! אברהם יצחק ויעקב שלוש רגלים, ודוד רגל רביעי.

אבשלום בנו רצה להרוג אותו ודוד מזמר ואומר מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו, מה הוא מזמר? תודה ששלחת את הבן ולא עבד או מישהו אחר, שבני ירחם עלי אבל עבד או אחר לא ירחם עלי. **זוד המלך לא שואל שאלות, מדוע אני נדח כל החיים שלי?** עם כל קדושתו ופרישותו סבל מרדיפות כל ימיו, והוא משורר ומשבח לקב"ה! איזה בטחון היה לו לדוד המלך! שנזכה להרגיש את האמונה נסוכה לנו בתוך העצמות, לחיות אמונה, לדבר אמונה ורק ככה יהיה לנו חיים מאושרים ובריאים. שבת שלום.

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

אמונה זה אוויר שכל אחד לא יכול לחיות בלעדיו. יש דבר שנראה לאדם רע מאד, והוא טוב מאד בשבילו. יש דבר שנראה לאדם טוב מאד אבל זה רע מאד. יש אנשים שמבקשים שאתפלל על זיווג זה, ואני שואל אותם מי אמר שזו טובה בשבילך? חז"ל אומרים שלא יתפלל אדם תן לי את החנות הזו, את האשה הזו, העסק הזה, אלא יתפלל, רבוש"ע אם טוב לי העסק הזה תן לי אותו. מובא בחז"ל סיפור, ראו יהודי אחד מתפלל בדבקות, שומעים אותו אומר יהי רצון שאשא חן בעיני חנה ותהיה לי לאשה, תפילתו התקבלה והוא התחתן איתה, כשאדם מתפלל בכח עושים רצונו אף כשזה לא טוב לו. לא עברו יומיים מן החתונה ושומעים אותו מתפלל שה' יקח אותו או אותה מן העולם כי שניהם יחד זה לא שייך.

לפעמים אנו לא יודעים מה באמת טוב לנו ומה לא, יש מעשה באדם שתכנן עם חבריו לסייע לחור"ל, קנה כרטיס התארגן, שנים הוא חולם על זה, והנה יומיים קודם הוא מקבל חום גבוה, כולם נוסעים והוא תקוע במיטה, כמה הוא כועס ומצטער! והנה הוא שומע לאחר כמה ימים שהמטוס התרסק, אז הוא מרים ידיים לקב"ה ואומר תודה לך כי אנפת, תודה על המחלה! תודה שהצלת אותי! ומעשה באדם שקנה רכב חדש, פורשה מורשה קדילק, עושה מסיבה לכל החברים, יושבים ושותים, כולם אומרים שהוא שיחק אותה. למחרת הוא נכנס בעץ, ונהיה משותק לכל החיים. **שני מיליון שקל הוא השקיע כדי להיות נכה.**

אדם לא יודע מה טוב באמת ומה רע באמת, כשאדם נמצא בידי הרחומות של בורא עולם, כמו שאומר דוד המלך ע"ה 'כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי', לתינוק אין דאגות, אמא דואגת בשבילו לאוכל ושתיה וכל מה שצריך. כך צריך אדם לחיות את זה, שאין אדם נוקף אצבעו מלמטה עד שיכריזו עליו מלמעלה. אדם לוקח כוס מים ומברך שהכל נהיה בדברו, הוא יודע שכל מה שקורה לו עשרים וארבע שעות ביממה, הכל מאיתו יתברך, מיזו האהבת והרחומה. כשאדם מאמין וחי כך הוא אדם רגוע!

יהודי אחד פנה לאדמו"ר שלו ואמר לו אני לא יכול

רגע חושבים עמ' 4

פרשת השבוע עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

אורה בהפתעה

חייך רבי משה והגיב: 'הלא תבין, זה כה פשוט: אחרי החתונה - כשתשמע הכלה שהיית והשתתפתי - בוודאי תשמח עד מאוד. אך עד אז, לאורך שעות החתונה, יעיק עליה ליבה, משהו יטרוד את מנוחתה, אי שם בירכתי מוחה ברגעיה השמחים ביותר - תטריד אותה השאלה אם אכן באתי, האם הייתי, והאם גרמתי לה לחוש חשובה ונערצת במשפחת החתן... לפיכך פשוט שאחרוג ממנהגי ואפנה לברכה, למען תדע כי הייתי, ואז תוכל לשמוח ברוגע ובאופור!'

באמת אמרו, גדול החלק השני מהחלק הראשון... לא זו בלבד שגדול הדור הטריח עצמו, לא רק שעזב אסיפת רבנים חשובה למען כלה לא מוכרת, לא רק שהציג עצמו כקרובה כדי לייקר את ערכה בעיני המשתתפים, ולא רק שהתעכב מעל ומעבר למקובל כדי שהכל יראו ויחושו שהוא אכן קרוב ושמוח עם הכלה - - -

אלא שעד כדי כך טרח ויגע, להיכנס לעומק מחשבת הכלה ולרדת לפרטי הפרטים שבליבה, ולעשות משהו שלא התבקש בכלל - לברכה כדי להסיר ממנה את הספק, כדי לתת לה לחוות את שמחתה במלואה, באופור ובצהלה, מתוך ידיעה כי בקשתה התקיימה במלואה!

כמה דרך חיים מופלגת כדאי ללמוד מסיפור זה, המופיע ב'הגדה של פסח - מקרבן לתורה' מפי הגה"צ רבי אהרן טויסיג שליט"א. כמה מחשבה, תשומת לב, השקעת הבנה וירידה לפרטים, כדאי להעניק ליהודי אחת, כדי לשמחו, לשמוח עמו, לתת לו את התחושה הטובה ביותר שאנו אתו, שמחים אתו, משתתפים בצהלתי!

נכון, כולנו טרודים, עסוקים, מתרוצצים ממשימה למשימה וצריכים להספיק כל העת... אך ברגע בו ניכנס לשמחת ידיד, הבה נראה לנגד עינינו את רבי משה עוזב אסיפה חשובה, משתתף בשמחה שעה ארוכה, ולא נחה דעתו עד שהוא מרגיע את הכלה ומברכה - הכל כדי שמישהו אחר ישמח בתכלית, ויחוש כי הוא עמו ברגע שמחתו... הבה נאמץ את ההתנהגות הזו, להיכנס לשמחה עם כל הגוף והלב, להיות שם ולחוות עם החבר את האופור, את הרגעים השמחים!

כמה כדאי לאמץ את הנוהג הזה, להתרגל לפעול כך. הבה נשמח באמת, נשתתף עם כל הלב, נרקוד עם כל העוצמה בשמחת חברים - כי רק כך אנו באמת שותפים מלאים ומאוחדים, וזוכים בסייעתא דשמיא ופתיחת שערים!

לבנין עדי עד ולדורות ישרים ומבורכים... כששבו לרכב, חש התלמיד - הנהג כי הוא לא מצליח לכבוש את סבלנותו. 'איני מבין...' גמגם התלמיד, 'של מי שהייתה החתונה הזו, שבבילה עזב הרב אסיפת רבנים דחופה, למרות שאין זו שמחה משפחתית. לא זו בלבד, הרב התעכב זמן רב ואף השתהה לברך את הכלה! מה היה כאן?' ורבי משה נענה לו בחיוך ואמר: 'אספר לך...'

היה זה ימים ספורים קודם לכן. על דלתו של הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, נקשה נערה צעירה וזרה, חיוורת ומבווישת. מיד בכניסתה פרצה בבכי, וביקשה לשוחח עם הרב. כשנכנסה, סיפרה שהיא בת למשפחה עניה מירושלים, ובמאמצים לא מבוססים - שודכה לבחור המתגורר בארה"ב, ונקבע שהחתונה תתקיים שם. בני משפחתה ניסו להשיג מימון לטיסות, אך העוני והדלות ששררו בביתם - ליוו אותם גם בסוכנות הנסיעות, וכך - לא היה בידם לרכוש אלא כרטיס טיסה אחד, לכלה בלבד...

'אני כאן לכה, לכה, לבד, לבד!' - התייפחה הנערה בחדרו של רבי משה, 'אין לי אף אחד בעולם. אני מהרהרת איך תיראה חתונתי, כשצד החתן יתפלא ובצדק, האם זו נערה עזובה? האם זו נערה חסרת משפחה? איזו מין כלה זו שאין אף קרוב משפחתה בחתונתה?' - אמרה הנערה וניגבה דמעות שהתפרצו מעיניה...

'אולי יואיל הרב להגיע לשמחת חתונתי, והרי כל ישראל קרובים ובני איש אחד אנחנו, בבקשה יציג עצמו הרב כקרוב משפחתך, וקרוב משפחה כמו הרב - מכסה על חסרונו של כל קרובי המשפחה!' - פרשה הנערה את בקשתה המפתיעה...

אך הרב דווקא לא עשה מזה ענין, ומיד אורו עיניו. 'בוודאי, אשמח לבוא!' - הגיב במאור פנים, ורשם לפניו את התאריך ושם האולם. 'תנוח דעתך, אני אבוא!' - הבטיח רבי משה לכלה הנסערת, שחשה כי כוחות חדשים ורגועים ננסכים בה לנוכח המחווה המרגשת, והיא יצאה מביתו עליזה וצוהלת...

ככל הסיפור הזה סיפר רבי משה לתלמידו - הנגון, ששמע מהגאון הנודע - דרגה נוספת של גאונות, הפעם במידות ובאחריות לשאת בעול של דאגת הכלה, ולשמחה ביום שמחתה. אך עדיין הוקשה לו: 'ניחא שהרב השתתף כה ארוכות בשמחה, אך מדוע נצרך הרב לחרוג ממנהגו ולבקש לברכה באופן אישי - דבר שהרב אינו עושה גם בשמחות קרובי משפחתו הקרובים ביותר?'

החדר היה סגור, הדלת הייתה נעולה. מחוץ לחדר המתונו רבנים ועסקנים נודעים, שהמתונו להכרעות שייצאו מן החדר הסגור. בתוכו, הסתגרו באותה עת שלושת ענקי הרוח שהנהיגו את יהדות ארצות הברית: הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל, והגאון רבי יעקב קמינצקי זצ"ל. שעה ארוכה דנו גדולי הדור בשאלות כבוד משקל, שקלו אותן במאזני התורה שבראשם, וקיבלו הכרעות חדות כתעה...

לפתע, בעיצומה של הישיבה, התנצל רבי משה בפני חבריו, ופנה לצאת. הוא ביקש את סליחתם כי יש לו חתונה חשובה שהוא חייב ללכת אליה, ולפיכך לא יוכל להמשיך בדיון. הוא מיהר לרכבו של תלמידו שהמתין לו, וביקש להגיע לאולם פלוני 'אני צריך להגיע לחתונה והשעה כבר מתאחרת...', אמר רבי משה.

התלמיד הופתע והתעניין: 'חתונה? שמחה? זה בן משפחה?' - התעניין בנימוס. 'לא משפחה, שכן הרבנית אינה מצטרפת...' - הסביר רבי משה בפשטות, והתלמיד הרהר כי כנראה מדובר בחתונת צאצא של מי ממקורביו ושומעי עצתו של רבי משה, כמקובל. הן בכל יום היה רבי משה יוצא לחתונות, נכנס, מאחל מזל טוב, ויוצא. לפעמים - כמה חתונות בלילה אחת...

כשהגיעו לאולם, ההתרגשות בו גאתה לפסגות... פוסק הדור, מנהיג היהדות החרדית הגיע! הכל נקבצים ובאים לפתח האולם, לברך ולהתברך מפיו של רבי משה. גם המחותן - אבי החתן נזעק מיד אל פתח האולם, וקיבל אותו בכבוד מלכים. רבי משה לחץ את ידיו בברכת 'מזל טוב' לבבית, והסביר בקצרה שהגיע מצד הכלה. 'זכיתם באוצר יקר מאוד, כלה נאה וחסודה, דעו להעריכה!' - הוסיף ואמר למחותן בחיוך רחב, תוך התנצלות על שאיחר לבוא, בשל אסיפת רבנים דחופה...

שלא כמנהגו, התעכב רבי משה זמן רב בשמחה, לחץ ידיים לתור ארוך של אנשים שבאו להתברך מפיו, כשכל אחד מהם שמח על היותו שותף בשמחה שגדול הדור הוא חלק ממנה... אחר כך קם רבי משה ורקד עם החתן בהתלהבות, כשכל הקהל מצטרף למעגלים השמחים, בטבורם ניצב רבי משה המפוז ומכרכר לכבוד שמחת חתן וכלה. לבסוף, נפרד רבי משה מהחתן באיחולים לבביים, תוך שהוא מוסיף ומשבח את הכלה באוזניו, ואחרי שהתעכב זמן כה רב - פנה לצאת...

רגע לפני שיצא, ביקש שיקראו גם את הכלה לירכתי האולם, בירך גם אותה ב'מזל טוב' והוסיף ברכות מקרב הלב, ואף התנצל על האיחור בהגעה לשמחתה, בשל היותו טרוד בנושא חשוב בענייני הכלל, אך למרות זאת - זכר מהשמחה והגיע. הוא הוסיף ואמר כי הבחין שמשפחת החתן היא משפחה לתפארת, ולכן אין לו ספק כי הקשר יהיה

"מיד בכניסתה פריצה בבכי, וביקשה לשוחח עם הרב. כשנכנסה, סיפרה שהיא בת למשפחה עניה מירושלים..."

פרשת שבוע

הרב משה דיין

מושיען של ישראל

בפרשה מספרת התורה על לידתו וגדילתו של מושיען של ישראל. יש כאן פליאה גדולה, התורה מדברת על לידתו של משה וכל תהליך הצלתו והכל בצורה עלומה. נאמר בפסוק "וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי" שמות אביו ואמו של הילד עלומים. ומדוע? הרי מדובר כאן בעמרם שהיה גדול הדור וביוכבד אשתו שהיתה צדקת גדולה. וא"כ מדוע התורה משמיטה פרטים חשובים כאלו.

גם השם שניתן למושיען של ישראל "משה" לא נקרא על ידי אביו ואמו, אלא על ידי בת פרעה שהצילה אותו, וקראה לו "משה" על שם שמשטה אותו מהמים. כביכול ילד בלי שם מהותי, אלא על שם פעולת ההצלה. ומדוע אם כך נקרא כך שמו לעד.

הגאון ר' שמשון פינקוס זצ"ל מבאר שיש כאן רעיון עמוק. דוקא בגלל שאנו עוסקים כאן בגאולה עם ישראל רוצה הקב"ה להראות לנו שהגאולה באה על ידי הקב"ה בכבודו ובעצמו.

הנה כאשר אנו מתבוננים בהיסטוריה העולמית נראה שכאשר נעשתה איזה מהפכה שהביאה לשחרור עם. מסופר בדרך כלל, שבמרכז המהפכה עמד גיבור לאומי בעל שם ועוד כמה כמוהו, ובחירותו נפש ובגבורה עמדו נגד מלכים ורודנים חזקים, עד שגאלו באופן דרמטי את האומה, ומאז הונצח זכרם לעולם כגואלי העם וגיבוריו. דוגמא לכך רואים בהיסטוריה של אמריקה. וושינגטון, שהיה אבי האומה, הרים דגל והכריז לפני עם ועדה: "אנחנו נמרוד במלך" הוא סחף אחריו את ההמון, שהכריזו לא נשלם מיסים אם לא תתן לנו נציגות. ובאמצע הלילה התחילו במרד, הטביעו אוניות, עד שהצליחו לעשות מהפיכה וייסדו את ארצות הברית. ועד היום נחשב וושינגטון לאבי האומה האמריקאית. וכך נעשה ברוב המדינות.

לעומת זאת התורה מספרת לנו איך נראתה "המהפכה הלאומית" של עם ישראל בהיותם במצרים. היה איש – בלי שם, לקח אשה – בלי שם, נולד ילד, וקיבל שם בלי שום משמעות עצמית, וכשגדל – קיבל שליחות מהקב"ה ללכת לפרעה.

משה הולך עם אהרן ואוספים את זקני העם, אלא שבדרך לפרעה כל הזקנים בורחים עד שמשה ואהרן מוצאים את עצמם לבד מול פרעה. ומאז הגעת משה לדבר עם פרעה לא נעשה שום פעולה של שחרור מצד פרעה, אלא ההיפך הגמור נעשה רק יותר גרוע. עד שאפילו משה בא בטענה לבורא "למה הרעות לעם הזה למה זה שלחתיני". בזה הסתיים התהליך הדרמטי של גאולת עם ישראל מכח עצמם. שבעצם מצדינו לא הועלנו כלום, אלא אדרבה ההיפך ההשתדלות הביאה שעבדו.

ואז אומר לו הקב"ה למשה "עתה תראה אשר אעשה לפרעה". דוקא עכשיו, אחרי שראית שאינך יכול להועיל מאומה, וכל ההשתדלויות שעשית רק הרעו לעם הזה – עכשיו אתה יכול לראות בירור "אשר אעשה לפרעה" רק אני אעשה, אני ולא מלאך ולא השליח. גאולת ישראל תבוא רק על ידי הקב"ה בכבודו ובעצמו. ולכן כשהתורה מספרת על גאולת מצרים. אין לגאול שם וגם אין לאמו שם. אם התורה היתה מציינת את גדולתם של ההורים היה אפשר לחשוב שיש להם חלק גדול בגאולה. אבל כעת הכל מכוסה, כי באמת אין להם שייכות וחלק בגאולה. כל הגאולה נעשתה ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו.

הרב רועי גנון

פינת ההלכה

נטילת ידיים

ישנם מספר דברים שצריך ליטול ידיים אחריהם והם מתחלקים לשלושה סוגים:

1. רוח רעה – קם משנתו כמו שכתבנו במאמרים הקודמים, יוצא מבית הכיסא, נוטל ציפורניו.
 2. רוח רעה שיש בה גם משום טומאה – נוגע במת, נכנס לבית הקברות.
 3. ידיו מטונפות מזיעה או צואה – נוגע בנעליו או ברגליו או בשאר המקומות המכוסים בגופו.
- ואלו הדברים שצריך נטילה: היוצא מבית הכיסא, היוצא מבית המרחץ, הנוטל ציפורניו, החולץ מנעליו, הנוגע ברגליו, החופף ראשו, ההולך בין המתים, נוגע במת, הנוגע בכינה, המפלא כלי, המשמש מיסתו, הנוגע בגופו בידיו, ונבאר כל אלו בסיעתא דשמיא כל אחד לפי גופו מתי חייב ליטול ומתי אינו צריך ליטול, וכמה צריך ליטול והאם חייב ליטול מתוך כלי או לא.

א. הנכנס לבית הכיסא ועשה צרכיו בין קטנים בין גדולים, מעיקר הדין יכול ליטול ידיו פעם אחת, והנכון להחמיר ליטול שלוש פעמים לסירוגין (כמו שנוטל ידיו לשחרית אחר שקם מהשינה), וצריך ליטול את ידיו שיבואו רביעית מים על ידיו, ואין צריך ליטול ידיים דווקא מתוך כלי, והמחמיר ליטול ידיו מתוך כלי תבוא עליו ברכה.

ב. הנכנס לבית הכיסא ולא עשה צרכיו כגון שנכנס לקחת איזה דבר, יטול את ידיו פעם אחת מפני הרוח הרעה שיש בבית כיסא ששורה על ידיו, וכן ראוי שיטול את ידיו שיבואו רביעית מים על ידיו, אולם אין צריך להחמיר וליטול מתוך כלי, וכן אין צריך להחמיר וליטול שלוש פעמים.

ג. אם הושיט את ידיו לתוך בית הכיסא ולא הכניס את גופו, יטול ידיו פעם אחת, ובבן איש חי כתב שהמחמיר גם בזה שלוש פעמים תבוא עליו ברכה, ואם הושיט רק יד אחד לתוך בית הכיסא, יטול את אותה יד פעם אחת, ואם הוא נמצא בתוך סעודה יטול את שתי ידיו, והמחמיר ליטול תמיד את שתי ידיו תבוא עליו ברכה.

ד. הנכנס לבית הכיסא ביום הכיפורים כדי לקחת איזה דבר, אם הוא נמצא שלא בשעת תפילה או סמוך לתפילה לא יטול את ידיו כלל אלא יעשה במיני דמנקה (היינו שישפשף ידיו בבגד או בקיר וכדומה), אולם אם הוא נמצא בשעת התפילה או סמוך לתפילה יטול ידיו עד סוף קשרי האצבעות.

ה. לכתחילה אין להכניס דברי מאכל או שתיה לתוך בית הכיסא או לתוך חדר אמבטיה שיש שם בית כיסא או מקוה שמתרחצים שם רבים, אלא ישאיר את דברי המאכל או המשקה בחוץ. ואם אין לו אפשרות להניח את דברי המאכל או המשקה בחוץ יכסה את המאכל או המשקה בבגד או יעטוף אותו בשקית אוכל או נייר או שיניחנו בתוך כיסו, ואז רשאי להכניס את המאכל או המשקה לכתחילה לתוך בית המרחץ או בית הכיסא.

ו. בדיעבד אם הכניס מאכל או משקה לבית הכיסא ללא כיסוי, אם אפשר לשטוף את אותו דבר מאכל כגון פרות וכיוצא בזה, ישטפם שלוש פעמים, ואם אי אפשר לרחוץ את אותו מאכל כגון לחם או עוגיות או שזה משקה מותר בדיעבד לאוכלם או לשתותם, והמחמיר שלא לאוכלם או לשתותם תבוא עליו ברכה.

ז. מותר להכניס אוכלים או משקים לכתחילה לתוך חדר אמבטיה שאין שם בית כיסא ואפילו ללא שום כיסוי, וכן מותר להשאירו שם למשך זמן מרובה, והמחמיר שלא להכניס אוכלים או משקים לחדר אמבטיה (שאינו שם בית הכיסא) תבוא עליו ברכה.

ח. הנכנס לחדר אמבטיה כדי להתקלח, צריך אחר המקלחת ליטול את ידיו פעם אחת ואין צריך ליטול מן הכלי, אולם אם נכנס לחדר אמבטיה רק כדי לקחת איזה דבר (ואין שם בית כיסא) אין צריך ליטול את ידיו כלל, ומותר בחדר אמבטיה שאין שם בית הכיסא אף ליטול ידיים בין לסעודה בין לנטילת ידיים שחרית, אולם יברך בחוץ "על נטילת ידיים" ולא בתוך חדר האמבטיה.

ט. אם נגע בידיו במים בצאתו מבית הכיסא קודם שנטל ידיו אין מים אלו נפסלים לנטילת ידיים, ומותר להשתמש וליהנות ממים אלו כגון לשטוף את ביתו וכדומה, אולם לכתחילה יש להיזהר שלא יגע בידיו במאכל או במשתה קודם שיטול ידיו אחר בית הכיסא, ובדיעבד אם נגע לא נאסר המאכל או המשקה, ואם אפשר לרחוץ את המאכל ירחצנו שלוש פעמים.

י. היוצא מבית הכיסא מותר לו לגעת בעיניו או באוזניו אפילו מבפנים, ואפילו בתוך בית הכיסא, שכל מה שהחמירו זהו דווקא כאשר קם מהשינה, ומכל מקום המחמיר תבוא עליו ברכה.

יא. כתב השולחן ערוך "המקיז דם מהכתפים ולא נטל ידיו מיוחד שבעה ימים", וכתב בספר נשמת אברהם שיש הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך שכל מה שצריך ליטול ידיו אחר הקזת דם הוא שההקזה היא לשם טיפול, וכיום שנותנים דם לבדיקות דם או מי שתורם דם, הקזת הדם אינה לשם טיפול, ולכן אין צריך ליטול ידיים אחר תרומת דם או בדיקת דם, שבדברים שהם סגוליים אין לנו אל מה שאמרו חז"ל. אולם אם נגע ברועו במקום המכוסה בזמן הקזת הדם צריך ליטול ידיו מדין נוגע במקומות המכוסים.

איך נשמור על זהות יהודית?

לכן כתוב בפרשה שאבותינו הקדושים שירדו למצרים שמרו על השמות שלהם שנאמר "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה", שלא שינו את שמם, ראובן שמעון לוי יהודה וכו'. היום אם יורד ישראלי לצרפת ושמו ראובן הוא נהפך ל"רוברט" ושמעון נהפך ל"סיימון", ולוי נהפך ל"לואי", ומשה נהפך ל"מואיז", ויוסף נהפך לז'וזף, ה' יצילנו!

כשיהודי מתחיל להחליף את השם ומוריד את הציצית והכיפה, ואחר כך את השבת והכשרות, כל המהות של היהודי נאבדת! מה שמר את אבותינו במצרים, "אלה שמות", אסור לאדם לנגוע בשם שלו, תמיד תישאר עם שם יהודי.

ויותר מזה כתוב במדרש על הפסוק הראשון בפרשה "ואלה שמות וכו' את יעקב איש וביתו באו", שיעקב אבינו לא הוריד את בניו וכנדיו למצרים עד שחיתן את כולם, "איש וביתו באו", וביתו זו אשתו והאשה שומרת שמירה אישית על בעלה. אם הבעל יסתכל בטעות למקום לא נכון הוא עשוי לקבל "שמאלית" מאשתו, כדי להחזיר אותו למשבצת, אשה זה חברת שמירה. ומאידך, אמא לא שומרת, אמא מכסה על "צואת" בנה, ואפילו הוא הפושע הגדול במדינה היא אומרת "אין כמו הבן שלי", ומזהירה אותו "תזהר מפושעים שלא יקלקלו אותך", והוא מקלקל את כולם!

מספר הגר"ל כחלון שליט"א שהיה לו חבר בישיבה בן 19 שהיה חזן עם קול מדהים, ובאו לישיבה אנשים מברזיל והתפעלו מהחזנות שלו, והציעו לו להיות חזן בברזיל ויתנו לו בחודש שלושת אלפים דולר, לבחור רווק בן 19 זה סכום יפה ומפתה. הלך הבחור אצל אביו שהיה חכם וסיפר לו על ההצעה שתעזור לו להסתדר בחיים וכך לא יכניס את אביו להוצאות חתונה ודירה וכד'. אמר לו אביו בחכמה בני היקר, תתחתן ותסע עם הכלה לאן שאתה רוצה, אבל אם תסע רווק, יכול להיות שאני יאבד אותך וגם העם היהודי יאבד בחור יקר! אם תסע רווק, אתה עושה את טעות חייך!

באותה שנה חיתן האב את הבחור ואחר כך נסע עם אשתו לחיים טובים! ומהיכן למד האבא לעשות כן, מפרשתנו שכתוב "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו!" או לאדם שיוורד לאמריקה או לתאילנד לבד, הוא יכול לאבד את כל העולם הבא שלו!

הרב אליהו רוסטמי מרצה באתר ישיבת אור דוד למגוון הרצאות הרב מנסו לאתרנו: Rabenu.com

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" וכו' ויהי כל נפש יוצאי ירך יעקב שבעים נפש, ויוסף היה במצרים", וכי לא ידענו שיוסף מלך במצרים. והרי ארבע פרשות בסוף חומש בראשית מדברות על ירידת יוסף למצרים. אומר רש"י "להודיע צדקתו של יוסף, הוא יוסף הרועה את צאן אביו הוא יוסף שהיה במצרים ונעשה מלך ועמד בצדקו". אם יוסף היה נשאר בחממה של יעקב אבינו ונשאר צדיק זה לא חידוש גדול. לפעמים אדם מקבל תפקיד בשיקגו או במדינות סקנדינביה, ושם להישאר ירא אלוקים זה חידוש עצום.

מספר הגר"ל כחלון שליט"א שתלמיד שלו החליט לנסוע עם חבר לתאילנד, "לראות שם את הנופים ולהתפעל מיופי הבריאה". אמר להם הרב שזה מסוכן, ששני רווקים צעירים יוצאים לטיול זה יכול להסתיים "בהחלקה". אמרו לו שהחליטו שאחד ישמור על השני, ובסוף התברר שהיו צריכים לקחת איתם חברת שמירה! משום שהם "החליקו" בגדול. אדם ירא שמים שיצא לתאילנד לתקופה וישאר כמו בהתחלה זה הזוי. נתאר לעצמנו את יוסף שהיה 20 שנה במצרים הטמאה, מלאה גילולים ועבודה זרה כישוף זימה וניאוף ועוד, ונשאר צדיק!

אמר יעקב ליוסף "ראה פניך לא פיללתי", שהיה בקי בחכמת הפרצוף שרואה אדם כמו "רנטגן", ויודע אם פגם בקדושה ושמר על עצמו.

אמר יעקב ליוסף "ר' יוסף הפנים שלך נשאר קדושות, "חכמת אדם תאיר פניו", רואים עליך יראת אלקים, "ראה פניך לא פיללתי" לא דמיינתי שאני אראה פנים כאלה".

כשהאחים אמרו ליעקב שיוסף חי והוא מלך במצרים, כתוב "ויפג לבו כי לא האמין להם", למה? הרי הם אומרים לך שהוא חי, למה אתה לא מאמין, אלא הוא לא האמין שיוסף חי בצדקותו, אצל יעקב אבינו חי פירוש זה עם יראת שמים.

יש ערב אחד בשבוע שאסור לכם לפספס

שיעור המוסר הגדול בתבל

מצטרפו לאלפי צופים המגיעים מכל קצוות הארץ והתחברו לנקודות החשובות ביותר בחייכם

מפי הקול חוצב הלהבות **הרה"ג דניאל זר שליט"א**

רב מקדים הרב יורם סרי שליט"א אב"ד מודיעין עלית בשעה 21:15

בכל יום רביעי בשעה 22:00 ישיבת אור דוד רח' המכבים 108 בני ברק

מקום מסודר לנשים

משודר בליון ובאתרנו Rabenu.co.il

מועבר בקול הלשון 03-6171111